

EL RESCAT DEL NADAL

És Nadal, però el Tió no ha arribat. En Joan, en Rai, la Júlia i la Judit estan molt preocupats i decideixen emprendre una aventura per salvar el Nadal. Creus que ho aconseguiran?

Autors: Èlia Font, Otger Fité, Mireia Piquer, Lídia Piquer, Berta Fornols, Roc Puigoriol, Laura Pérez, Natàlia Bajiou, Clara Lineros

Un dia de molt fred, a casa d'en Rai amb en Joan, la Júlia i la Judit es van reunir per esperar l'arribada del Tió. Tenien ja preparat tot el menjar i aigua per donar-li la benvinguda. Estaven molt nerviosos perquè feia un any que no el veien i se l'estimaven molt. Tot i així, estaven una mica preocupats perquè com que havien crescut tenien por que aquest any no els volgués visitar. Mentre esperaven miraven els *selfies* que s'havien fet amb el seu amic els anys anteriors.

Després de tres hores d'espera, i ja sense esperança, senten dos cops a la porta de la casa. Corrents, es dirigeixen a donar la benvinguda a qui l'ha trucada, però quan obren la porta només veuen unes petjades. S'adonen que les petjades són petites i rodones, per tant han de ser del seu Tió.

Decideixen seguir les petjades fins a arribar a un bosc de boix grèvol que no està gaire lluny de casa seva. De sobte, les petjades que seguien desapareixen i no poden continuar el rastre. Al cap de pocs minuts

apareix un Llop de darrere d'un dels arbustos. A poc a poc, s'acosta als nens i els demana a veure si s'han perdut. Els nens, gairebé plorant de por i morts de fred, li expliquen que el seu Tió ha desaparegut i no aconseguen trobar-lo.

El Llop els indica que per aquest bosc de boix grèvol hi passa un tren que va cap al Pol Nord i que allà podran parlar amb el Pare Noel qui els podrà indicar on és el Tió.

El Llop els acompanya a d'alt d'un turó. Els nens demanen al Llop on poden comprar els bitllets pel tren i abans que se'n n'adonin, el Llop els ha clavat una empenta forta per fer-los pujar a un dels vagons.

Un cop recuperats de l'ensurt, s'adonen que estan dins un vagó trist, avorrit, humit i molt fred, perquè resulta que és el del carbó.

Després d'haver perdut la noció del temps arriben al Pol Nord. Baixen a una parada anomenada La Parada de l'Ós Polar. Allà hi troben un ós que es diu Glaçó, el

qual és l'encarregat de l'estació de tren. Els nens decideixen demanar-li en quina direcció han d'anar per trobar el Pare Noel. En Glaçó els diu que pugin al seu llom i que ell els portarà fins a la fàbrica de joguines.

Al cap d'unes hores de viatge arriben a la fàbrica de les joguines. Allà, truquen a la porta i els obra un elf que es diu Ding. Els nens li demanen que volen veure el Pare Noel, i en Ding els demana si tenen cita prèvia. Els nens li responen que no, perquè no sabien que s'havia de demanar. Llavors, l'elf els respon que és impossible veure el pare Noel sense tenir hora. Els nens decideixen explicar-li a l'elf que han fet un viatge al Pol Nord per anar buscar el seu Tió desaparegut.

En Ding els indica que el seu Tió és dins el laberint de boix grèvol congelat i els condueix fins a la porta del laberint. Allà hi troben dos elfs més que custodien l'entrada del lloc. Els nens els diuen que han arribat fins allà perquè en Ding els ha dit que el seu Tió

perdut es troba dins el laberint. En Ding presenta els seus dos germans als nens, en Dong i en Dang, i els diu que els dos elfs els ajudaran a trobar el Tió dins el laberint.

Després de recórrer molts dels camins i girar a dreta i esquerra s'adonen que en Dong i en Dang ja no els segueixen, han desaparegut.

Patint molt fred i molta gana arriben fins a un font congelada. S'acosten enmig de la boira i veuen el seu tió assegut al costat de la font. El Tió, trist i mort de fred, s'adona que els seus amics l'han anat a buscar.

– Oh! Joan, Rai, Júlia, Judit! M'heu vingut a buscar! Que content que estic! Acosteu-vos perquè us pugui abraçar.

Els nens, sense pensar-s'ho dues vegades, corren cap a abraçar el Tió, però de sobte veuen que de darrere del seu amic en surten el Llop, en Ding, en Dong i en Dang. No saben què està passant, i comencen a sospitar que alguna cosa no va bé.

La cara del Tió ja no és amable, és una cara malèfica que fa espantar el nens. Fan dues passes enrere i li demanen al Tió què està passant. El Tió els diu:

– Estic fart de vosaltres! Només em voleu una vegada a l'any i per picar-me amb un bastó. Un cop jo faig tota la feina de cagar-vos els regals, m'abandoneu al cobert del jardí, tot sol i sense poder fer res. Tot un any sencer. Ja és hora que sapigueu què se sent quan et maltracten amb un pal.

De sobte el Llop li dóna un bastó al Tió i aquest comença a empaitar els nens per tot el laberint. Els nens estan molt espantats i preocupats, perquè no saben com podran sortir del laberint i salvar el Nadal.

Durant la persecució, de la butxaca de la Judit en cau una fotografia. Els nens no se n'adonen i la trepitgen, però el Tió sí que ho veu. S'acosta al tros de paper, agafa la fotografia i se la mira.

S'adona que és una *selfie* i veu que hi surt ell amb els quatre nens. Veu que és la seva primera cagada i que

els nens han conservat durant tots aquests anys el record. Emocionat decideix que la seva venjança no té cap sentit, perquè encara que durant un any estigui al cobert, els nens sempre pensen en ell i se l'estimen molt. I els dies que comparteixen junts són uns dels millors dies de l'any, tant pel Tió com pels nens.

Content d'haver-se adonat de la situació, decideix parlar amb els nens i fer les paus.

Quan el Llop, en Ding, en Dong i en Dang veuen que el Tió i els nens han fet les paus, veuen que el Nadal és una època per estar feliç i no fer la murga als altres. Per tant, decideixen passar les festes tots junts a la fàbrica del Pare Noel i menjar torrons a la vora del foc.

Fi!